

LIES' HUWELIJK LIEP SPAAK NA DE ABORTUS VAN HAAR TWEDE KIND**'Voor mijn ex was het alsof we een propje in de vuilnisbak gooiden'**

'Toen de gynaecoloog ons proficiat wenste, zei mijn ex kurkdroog: 'Ja maar, dat moet er toch uit hoor!'" De Oost-Vlaamse Lies (39) scheidde van haar man nadat hij haar tot een abortus had gedwongen. Pas vijf jaar geleden schonk haar nieuwe partner haar wat ze zo graag wilde: een tweede kind.

Het is ondertussen al elf jaar geleden dat Lies een abortus onderging, maar als ze erover praat, krijgt ze het bij momenten nog altijd moeilijk. 'Het is alsof ze een stuk van jezelf wegsnijden. Dat vergeet je nooit meer', zegt ze. 'Ik was dolblij met die zwangerschap, maar mijn ex niet. We hebben een dochter, Anna (13), maar ik heb altijd gedroomd van twee kinderen. Hij zag dat echter niet zitten, ook al gebruikten we geen anticonceptie. En dus ben ik toch opnieuw zwanger geraakt.'

Hoe heb je hem het nieuws verteld?

We zijn samen naar de gynaecoloog gegaan. Toen hij ons proficiat wenste, zei mijn ex kurkdroog:

'Ik was jong en manipuleerbaar. Mijn man was mijn god', zegt Lies.

'Ja maar, dat moet er toch uit hoor.' Ik ben meteen beginnen wenen. De dokter heeft nog op hem ingepraat, maar dat mocht niet baten.

Had je die reactie verwacht?

Totaal niet. Ik zakte door de grond. Ik heb dagen en dagen aan een stuk gehuild. Maar hij bleef volhouden: 'Bij een ander wil ik nog een kind, maar bij u niet.' Als ik het zou houden, zou hij me verlaten.

Waarom heb je niet voet bij stuk gehouden?

In die tijd was ik jong en erg manipuleerbaar. Mijn man was mijn god. Toen de beslissing genomen was, wilde ik het ook zo snel mogelijk achter de rug hebben. Ik was immers ontzettend misselijk en ik had geen zin om af te zien voor een kind dat ik niet mocht houden.

Hoe heb je de abortus beleefd?

Over die kliniek kan ik geen slecht woord zeggen. Het onthaal was heel warm. Maar wat er daarna komt... Ik kon het totaal niet plaatsen. Er was iets weg. En alles duwt je met de neus op de feiten: de uitgerekende geboortedag, mensen die je vragen wanneer je aan een tweede kind begint...

Kon je er met iemand over praten?

Op dat moment niet nee, want ik had het nog niet aan mijn familie verteld. Ook met mijn man was geen gesprek mogelijk. Hij zei al-

'De gynaecoloog heeft nog op mijn ex proberen in te praten, maar dat mocht niet baten. Dat kind moest volgens hem weg', herinnert Lies zich.

'Mijn ex zei: 'Bij een ander wil ik nog wel een kind, maar bij u niet. Haal het weg of ik verlaat u''

leen maar: 'Moet je daarvoor nu wenen? Weg is toch weg!' Maar zo simpel ligt het niet.

En dan ben je bij hem weggegaan.

(knikt) Het ging van kwaad naar erger. Na de abortus heb ik ook maandenlang enorm veel pijn gehad in mijn buik omdat mijn baarmoeder niet wilde sluiten. Ik zag dat als een straf voor wat ik gedaan

had. Fysiek en psychisch kon ik niet meer. Anna was zes toen ik vertrokken ben. Ik ben bij mijn moeder gaan wonen en dan heb ik aan mijn ouders, mijn broer en zus opgebiecht wat er gebeurd was.

Hebben ze je veroordeeld?

Nee, totaal niet. Ze waren alleen geschokt omdat ik zo lang gewacht had om het hen te vertellen. Maar ik was er eerder niet klaar voor. Ik was doodsbang voor wat ze van me zouden denken. Ik zat al zo in de knoop. Hun kritiek had ik er totaal niet meer kunnen bijnemen. En ze wáren razend. Niet op mij, maar op mijn ex.

Was het einde van je huwelijk ook het einde van je verwerkingsproces?

Nee, zeker niet. Ik ben dan wel

▶ **LEES VERDER PAGINA 148** ▶